

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea de douăzeci și șapte de ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

E sărbătoare și cuvânt peste cetatea Domnului de pe vatra neamului român. Deschidem sărbătorii de azi, deschidem cartea, fiilor din porți, că vin cu sfinții, vine Domnul cu oaste cerească la sărbătoare. Vă îmbrac în puteri cerești, vă dau vlagă, vă dau, fiilor, și așezăm în cetate și în carte zi de sărbătoare și de pomenire sfântă, ziua când am așezat începutul cel nou de biserică sfântă și pe voia Mea, și s-a scris în cer acel început, și martori cerești au avut parte de lucrarea Mea cea plină de har din ziua aceea, când cu o mână de martori de pe pământ, și cu arhiereul Meu cel credincios lucrului Meu înnoit atunci, am pregătit sfat de zidire și am așezat la această temelie piatra ei, piatra cu care am început în anul 1955 grăirea Mea, cuvântul Meu peste pământ, iar peste treizeci și cinci de ani apoi v-am spus vouă, celor ce-Mi erați atunci martori credincioși, v-am spus să-Mi puneți deoparte grădinița cea tainică, și pe voi, străjerii din ea, ca să așezăm apoi în grădiniță piatră de temelie, început de nou Ierusalim la vedere, Domnul biruitor prin taina lucrării cuvântului Său așezat pe pământ prin trâmbița Sa, prin Verginica Mea, fiilor, iar pe voi martori ucenici, și iată, voi ați rămas cu Mine de atunci și până azi și-Mi lucrați cu credincioșie și-Mi stați înaintea când vin deasupra grădiniței cu glasul cuvântului Meu ca să-l puneți în carte spre mărturia Mea cu voi, și iată, e sărbătoare azi, douăzeci și șapte de ani de când am așezat piatra pe care Îmi zidesc cetatea Mea de venire, cetatea Domnului, fiilor.

O, să nu plângem în ziua aceasta nici cu lacrima, nici cu sufletul, că e sărbătoare și alai ceresc peste cetate deasupra, și să luăm la piept pe poporul cuvântului Meu și să-l întărim pe cale și să-l povățuim pe el, că lumea este primejdie mare din zi în zi mai mult pentru cei sfinți și pentru cei ce se sfințesc pentru Domnul, o, și nu știu cei credincioși să vegheze înaintea puterii întinericului care se vrea lumină să fie și să se creadă, dar acest primejdios fur poartă pe deasupra pierzarea omului de pe pământ și tragerea spre iad apoi a fapturii lui Dumnezeu, că e supărat satana pe Domnul din pricina locului pierdut de lângă scaunul strălucirii Treimice a lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, căci semeția, trufia cea fără de capăt nu poate sta alături cu Domnul, Cel smerit și blând, și pierde aceasta de lângă Domnul cu tot cu trupul ei, o, și așa am pierdut Eu pe martorii Mei cei de acum douăzeci și șapte de ani, pe a căror credință s-a sprijinit Dumnezeu atunci și a așezat începutul Noului Ierusalim și pecetluirea grădiniței cuvântului, locul cel pentru cer, și apoi în jurul ei mărgelușele care o împodobesc din părți, și zile de petrecere sfântă în grădinile cetății, în care Eu vin cu sfinții la voi, fiilor, și cuvânt de sărbătoare presar mereu peste voi și peste neamul român și peste pământ de atâtea ori, măi, fiilor.

O, chiar dacă n-am în ziua aceasta creștini adunați de sărbătoare, Îmi iau la piept poporul cel ascultător cuvântului Meu și îl îndemn să asculte cu tot întregul și-i spun că nu rămân ai slavei Mele de azi cei ce nu ascultă cu iubire și cu sfințenie, o, nu rămân, oricine ar fi ei.

Așadar, ascultă, poporul Meu, și ia aminte și vezi și pleacă urechea ta și uită-ți obârșia cea după trup, că Domnul te-a poftit al Său ca să faci din tine fața Sa și să ți se închine cei ce te văd și să caute și ei spre Domnul, precum este scris, dar nu-ți călca, o, nu-ți călca legământul, nu-ți risipi în lume iubirea ta dintâi, și caută din răputeri să n-o pierzi, fiule, să nu pierzi de peste tine taina Noului Ierusalim, simbolul Meu cel sfânt, căci scris este cuvânt hotărâtor pentru cei ai legământului Meu: „*De te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea*

de datoria sa, să mi se lipească limba de cerul gurii dacă te voi uita, dacă nu-mi voi păstra în mine Ierusalimul culmea bucuriei mele”.

O, popor credincios, vai de cei ce se dezvăță să meargă pe calea cuvântului Meu și se duc pic cu pic cu lumea și în lume mereu! O, Eu te-am învățat, ți-am spus ce te paște dacă nu-Mi urmezi cuvântul și iubirea, ți-am spus mereu aceasta. Iată că se răcește dragostea și te prinde nepăsarea de suflet pic cu pic și nu mai simți frigul de afară, căci sufletul îți îngheață, fiule. Sufletul fără Domnul în el n-are căldură, e rece și tot mai rece și nu mai caută spre căldură.

Am avut o bucurie mare acum douăzeci și șapte de ani. Am așezat cu har și cu putere de sus piatra de început al unui popor frumos și sfânt și statornic prin iubire și prin valuri fel de fel pentru încercarea iubirii, iar în mijlocul lui am avut atunci în taină mare un arhiereu al vremii și l-am luat la sân și i-am dat din cer și l-am împodobit de sus și l-am avut martor și cuvânt sfințitor de pecetluire a începutului cel nou în grădinița Mea cea aleasă Mie, și apoi martor al zidirii și al sfințirii locului și pietricelei albe, ridicată la vedere în grădină, simbol al bisericii de nou Ierusalim pe vatra neamului român. O, s-au ridicat apoi arhierii cei necredincioși și l-au slăbit apoi de tot, iar el a fost primul care s-a clătinat din statornicie și M-a părăsit, după ce îl ridicasem la rang de slujitor mare și Mie de folos în vremea aceea, și iată, îi amintesc lui acum și-i spun să nu se mire cu nici un chip, o, să nu se întrebe și să nu se mire de clătinarea multora apoi dintre martorii Mei de atunci ai zidirii noului început, de vreme ce el a fost cel dintâi care a lepădat taina Mea, purtată de el atâta vreme, dar care a rămas vie, iar Eu merg cu ea înainte, căci el a profețit atunci și a spus așa: „*cu mine sau fără mine va merge înainte lucrarea cuvântului, pe care nu eu am înființat-o ca să meargă*”.

O, merge lucrarea Mea, merge înainte, că ea este din cer, dar n-au mai rămas credincioși ei cei de atunci ai legământului Meu cu ei. O, Eu merg prin mlădițe, merg prin rămurele și merg prin ele, căci Eu sunt Domnul și lucrez și nu stau, din veac și până în veac nu stau, dar cei ce nu ascultă și nu stăruie cu Mine până la sfârșit, aceia își pierd mai întâi mintea și cad apoi din Dumnezeu, iar când cad nu mai au frică de Dumnezeu, nu mai au înțelepciune, nu mai au minte, ci au nepăsare, și cu ea caută spre lumea cea fără de minte și spre apucăturile ei, iar spre Mine vin munți de durere, de lovituri din partea celor ce se leapădă de mersul lor cu Domnul și cu poporul rămas credincios, căci cei fără de minte sunt cei ce lovesc în Dumnezeu și în cei rămași cu Dumnezeu sub crucea venirii Lui de azi.

O, ce mare taină este lucrarea cuvântului Meu, măi poporul Meu cel credincios Mie! Mai au minte cei ce nu mai rămân cu Mine după ce vin să-Mi urmeze? Când ei dau să-și calce ascultarea, când ei se clatină și cad, Eu, Domnul, le iau mințile, și am spus când a căzut de la pieptul Meu arhiereul Irineu, martorul începutului Meu cel nou, am spus că i-am luat mintea și am așezat-o sus în cer, ca nu cumva să vadă cu ea răul pe care Mi l-a făcut atunci când a fost scos de lângă lucrarea cuvântului Meu de către arhierii cei necredincioși, și în mijlocul cărora el a rămas de atunci și până azi, iar când el își va veni în fire va plânge cu Mine și pentru Mine și va face pocăință, și vor face pocăință și cei ce l-au dezbrăcat de Dumnezeu ca să semene și el cu ei, și-i voi da lui înapoi atunci mintea cea întreagă, cea pe care o avea de la Mine pentru credință, pentru ascultare, căci așa se poate asculta, cu mintea cea de sus ascultă până la capăt creștinul, iar când nu mai ascultă, se ia de la el mintea, și sfeșnicul îi este mutat, precum este scris.

Iată, se duc în lături cei neascultători, și nu mai sunt stăpâni pe ei cei pe care îi părăsește mintea cea de sus, ba încă dau ei în cei care rămân, dar Eu spun: tot ce spui rău spre altul, tu, cel clătinat, răul acela este în tine, că nu din cel grăit de rău grăiești, ci din tine grăiești, și numai tu știi ce spui, căci știi din tine.

Fiilor, fiilor, pierderea minții vine de la neascultare, și apoi vine pierderea iubirii. Pocăința însă poate aduce înapoi pe Domnul în inima celui clătinat și rău împlinitor, așa cum tâl-

harul de pe cruce s-a pocăit și și-a învinuit inima, care păcătuisese în trupul său, și a fost primit în rai în ziua aceea, căci a intrat cu Mine, cu Domnul, fiilor. El însă n-a avut atâta păcat, atâta pată față de credință, cât au cei care Mă știu venit în cuvânt și povățuiți vreme lungă, ca apoi ei să lepede pic cu pic frica de Domnul, pentru neascultarea lor apoi.

O, iată, iată, nu toți cei care cred venirii Mele în cuvânt, nu toți iau în seamă pentru ei înșiși să împlinească și să creadă că Eu, Domnul, aduc spre știre ascultare de povețele Mele ca să-i feresc de rău pe cei care ascultă când Eu văd înaintea ca un Dumnezeu și-i înștiințez de veghe pe cei ce s-au tras sub acoperământul Meu să stea.

O, e îndrăzneț creștinul, el nu se poate uita peste timp, și nici nu ascultă pe Domnul, Care vede înaintea, dar este totuși îndrăzneț. O, nici pe voi nu vă primește ca să-i spuneți de la Mine, fiilor străjeri lângă Mine pentru popor, și scris este: *«M-au primit pe Mine, vă vor primi și pe voi»*. Dar dacă nu vă primesc pe voi, cum se mai cheamă ei? Numai ce vor ei iau de la voi, iar altfel Eu unde mai sunt prin voi?

O, nu știe creștinul să Mă poarte, să vă poarte pe voi, fiilor străjeri. E trâmbița Mea Verginica în sărbătoarea grădiniței acum, și se uită cu mare iubire și milă peste inimioara cea durută mereu, inimioară cu dor greu în ea, și amintește trâmbița Mea acum de această inimioară dulce pentru ea, și care o purta pe ea toată în ea, dar și trâmbița Mea o purta pe ea pe toată în inimioara ei tot timpul, mai ales că ea vedea înaintea dragostea și suferința acestei inimioare, că necredincios s-a dovedit poporul cel de după plecarea ei la Mine, iar în clipa când a plecat a fost strânsă la piept de această copilă dulce ei, care i-a mângâiat atât de mult clipa aceea de despărțire, și inimă lângă inimă au stat în îmbrățișare până ce inima trâmbiței Mele s-a suit sus cu glasul bătailor ei, și a rămas de neuitat pentru trâmbița Mea inimioara care a strâns-o în brațe pe ea în clipa despărțirii și a suirii ei la cer.

O, iată cum e, și cum ar fi să fie între ei și popor legătura cea strânsă a inimilor, căci ei poartă pe poporul Meu în inimioarele lor, și Mă poartă pe Mine, și poartă povara Mea și trebuie și ei purtați și sprijiniți, dar poporului cuvântului Meu îi trebuie ocupație aparte, dragoste aparte, credincioșie aparte ca să poată Domnul să fie Cel dintâi purtat în inimi, și apoi celelalte îndeletniciri, toate purtate cu Domnul, iar altfel nu.

Mi-am povățuit poporul să se bucure cu sărăcia și cu puținul din toate ca nu cumva să tragă spre lume și să umble cu lumea și să caute în lume ocupație și multe și de toate pentru viața trupului. O, cel ce leapădă sărăcia și puținul din toate acela nu-L mai iubește pe Domnul, și este el câștigat pic cu pic de duhul și de fața lumii și se dezbracă apoi de mersul pe cale cu Domnul, și azi își dă jos cămășuța, mâine băsmăluța, sau bonețica cea pentru cuvioșie, apoi își dă jos frica de Dumnezeu și caută să aibă de toate ca și lumea și se duce de la Domnul și lasă rană, lasă durere, lasă jale în urmă.

O, să nu știe nici cucul de tine și de casa ta, creștine, așa te-am povățuit mereu, iar acum ți-am spus cum greșești și cum cazi, căci pasărea cuc e o pasăre cu cântec, e pildă rea, e pilda lumii și a duhului lumii și a trupului lumii, ea nu are casă și merge să-și lase ouăle în cuiburile altor păsărele, căroră le dau jos din cuib ouă ca să-și pună de-ale lor, iar când ies puii îi dau jos din cuib pe puii de drept ai cuibului, și, crescând mari, își gonește din cuib pe mama vitregă, pe cea care îi crește. O, și iată, așa am pățit Eu, Domnul, că au venit inimi iubitoare de sine, ca să fie în poporul Meu și ele, și Mi-au scos din cuib copii și i-au dus de la Mine spre lumea cea fără căpătâi, căci au fost inimi răpitoare, au făcut cum face pasărea cuc, care umblă să strice cuibul și rodul altor păsărele, dar Eu am spus: să nu știe nici cucul de tine și de casa ta și de cărările tale cu Domnul, creștine care-Mi porți iubire și credincioșie, că altfel cazi din cuib, și nu mai ai ocrotire, că lumea nu te ocrotește când te duci în ea și spre ea, ci te despoaie de toate podoabele sfinte și te ruinează pic cu pic și Mă lasă fără tine, fără puii Mei, fără cei crescuți de Mine și hrăniți din cer cu hrană curată, sfântă și dulce pentru suflet, că tu cauți apoi pic cu pic să semeni cu lumea și să nu te mai poată sprijini îngerii

Mei pe calea cea rătăcitoare, o, și-Mi faci suspin, și-Mi faci durere și lacrimă, fiule fără credincioșie până la sfârșit.

Pilda pe care Eu am spus-o, luați-o aminte, fiilor, că Eu am pierdut mulți pui, după ce i-am hrănit din cer, și lumea i-a câștigat pentru ea. Îi văd pe mulți muncind pentru ei prin lume, dar trupul e mic și e trecător, și e păcat să ascuți numai de trup, e păcat, o, și-i văd pe mulți sub acest păcat, îi văd prin lume, iar lumea vorbește urât de tot, trăiește urât de tot, stă în păcate urâte de tot și aduce iadul tot pe pământ deasupra, iar creștinii cei hrăniți din cer pleacă și se încântă cu cele din lume, cu facerea cea de la oameni și iau de la oameni, ca și cum oamenii și făcăturile lor sunt mai deștepți și mai deștepte ca Dumnezeu, o, și așa disprețuiesc ei pe Domnul și facerea Lui, așa fac până și creștinii cu Domnul, fac și ei ca și lumea și iau de la lume, și nu iau legea raiului ca s-o lucreze ei pe ea, iar Eu, Domnul, nu pot să văd aceasta și să nu Mă doară adânc chiar de la creștini. O, și ce vei face tu, creștine, care Mă umpli de atâta durere zi de zi cu trupul tău prin lume, și de la lume auzind și luând? O, să nu-Mi spui că ești uriaș și că lumea nu te biruiește, de vreme ce Eu, Domnul, te văd biruit de ea și de cele din ea, după care te duci, și nu mai poți ca Domnul apoi, și nu mai poți nimic frumos, iar urechea și inima și sufletul tău se pătează și se duce pata până la cele dinăuntru ale tale, și Mă doare de munca Mea pierdută, după ce te-am hrănit ca să fii al Meu, și iată, te duci de lângă Mine, te duci spre lume și stai în ea. O, nu ți-a plăcut ca în rai, și iată, îți place ca în lume, ca lumea care fuge de muncă, și te face și pe tine să fugi și să nu mai lucrezi raiul și să nu-l mai păzești curat precum este scris pentru om.

Am să vă spun durerea pământului că v-am făgăduit, fiilor, și să ia de la Mine apoi și să audă cei ce au schimbat legile facerii lui Dumnezeu și iau facere de la om, spre durerea cerului și a pământului, măi fiilor. Acum însă aducem bucurie zilei de serbare ca să uităm de durerea despărțirii de cei ce n-au mai rămas în planul Meu și s-au dus după mintea lor și și-au aflat alte cărări pentru pașii lor. E mare durere în cer, și aici pe pământul Meu cel nou, cel înnoit de Mine, dar e zi de biruință a Mea această zi, căci Eu, Domnul, iată-Mă mergând cu începutul cel de acum douăzeci și șapte de ani, căci Eu grăiesc și împlinesc, și tot cuvântul Meu este biruitor și împlinitor.

O, fiilor, e zi de mare sărbătoare peste cetate și peste grădinița cuvântului și a începutului Meu cel de azi. Nu avem popor adunat la sărbătoare, decât câteva inimioare cu dor în ele, și dați-vă, o, dați-vă unii altora mângâieri și puteri și nădejde. Eu sunt Cel ce sunt, și vă sunt alături, fiilor. Așa să-Mi fiți și voi și așa să rămâneți, așa. O, așa să dănuim, și lucrând să dănuim, o, fiilor. Amin, amin. amin.

09/22-07-2018